

[Kirkegaard]

Vi havde i øvrigt også haft på fornemmelsen længe, at de stærkeste kræfter i regeringen forhandlede på skrømt. Vi blev aldrig præsenteret for en reel åbning i forhandlingerne. En fast, stående vending, når vi kom tæt på, var: Der står jo 90 mandater bag. Man havde åbenbart besluttet, at man ville føre blokpolitik, man vil nu føre blokpolitik, og så vil man åbenbart også blive ved med det i hvert fald indtil næste valgdag.

I Det Konservative Folkeparti beklager vi den udvikling; vi beklager den situation, for vi er faktisk mest for fornuftig praktisk snak og samarbejde mellem en bred kreds af partier. Det har vi dokumenteret gennem mere end 10 års ledelse af forskellige regeringer. Men vi tager selvfølgelig regeringens beslutning til efterretning, vi er klar til en politisk indsats under de nye vilkår, og man kan vel også sige, at der er visse fordele ved en klar opdeling i Folketinget. Jeg tror, mange vil opleve det på den måde, at for første gang i lange tider er der reelle valgmuligheder i dansk politik, et klart valg mellem Socialdemokratiet på den ene side og Det Konservative Folkeparti og Venstre på den anden side.

Regeringens oprindelige 23 forslag var en gyselig affære. Jeg kan her henvise til de ordførertaler, som vi havde under førstebehandlingen, hvor vi gjorde opmærksom på, at der var positive ting, men der var altså også en række ubehagelige ting, som var nødt til at blive fjernet, hvis der skulle være tale om mulighed for et forlig.

I mellemtiden har regeringen stillet en række ændringsforslag, og med disse ændringsforslag har man forsøgt at mildne luften for de klippede får, men altså ikke tilstrækkeligt. Man har fjernet nogle små tidsler, men de virkelige store er fortsat tilbage. Man kan vel sige, at som resultatet foreligger nu ved andenbehandlingen, er reformen lidt mindre gyselig, men fortsat efter konservativ opfattelse uantagelig.

Under førstebehandlingen sagde vi, at der skulle to ting til. Der skulle naturligvis først og fremmest væsentlige ændringer til, men der skulle dernæst mere tid til. Med hensyn til det med tiden vil jeg godt sige, at for mig har det været soleklart, at nok er tingene teknisk kørt korrekt igennem i Folketingets Skatteudvalg til andenbehandlingen her, men ingen skal bilde

mig ind, at nogen har overblik over dette samlede reformværk, som er utrolig omfattende og utrolig teknisk indviklet. Det, vi dengang bad om, var tid, ikke alene til at arbejde her i folketingsalen, men også til at drøfte tingene grundigt igennem med folk uden for huset, med organisationer, med folk med særlig indsigt, men det fik vi ikke, og det har naturligvis heller ikke skærpet vores appetit på at stemme for den reform, som regeringen har lagt frem. Det er reelt den valgmulighed, vi har haft: at stemme for reformen. At få ændringer gennemført har vi aldrig fået mulighed for.

Den allervigtigste paragraf i skattereformen er usynlig, men det er desværre – og det vil mange komme til at opleve – en del af virkeligheden. Denne usynlige paragraf siger, at skattelettelserne for alt i verden skal være synlige før den næste valgdag, og i stk. 2 i samme paragraf, som altså som sagt er usynlig og ikke kan findes i reformpakken, at stramningerne først for alvor skal mærkes efter næste valgdag. Den taktik er let at gennemskue, og jeg vil gerne sige, at efter min opfattelse undervurderer regeringen befolkningens intelligens. Man tror åbenbart, at folk er dumme, men det er de ikke. De har for længst gennemskuet, hvad det her drejer sig om. På et eller andet tidspunkt – og det vil ikke vare mange år – klapper klaverlåget i. Festen vil være forbi, og så kommer tjeneren med regningen.

Jeg er ikke i tvivl om, at der er gedigne skattelettelser til skatteministeren – for så vidt også til de konservative skattepolitiske ordførere. Jeg tror nok, vi velbjærgede skal klare os igennem det her; sådan læser jeg i hvert fald tallene. Men i takt med stigende offentlige udgifter – og de vil komme, jeg er lige ved at sige: ligefrem proportionalt med, hvor længe der sidder Socialdemokrater på de ledende poster i regeringen – vil det uvægerligt blive sådan, at almindelige folk med almindelige indtægter vil blive plukket og flået i skat, af bruttoskat uden loft, af grønne skatter uden grænser.

Sagen er jo i al sin enkelthed den – og det ved alle godt – at man ikke kan lave skattelettelser, uden at man også får lavere offentlige udgifter, og det tør vel nok antydes, at det lægger regeringen ikke op til.

Under førstebehandlingen brugte jeg den formulering, at vi vurderede skattereformen som en helhed, og vi tog stilling til skattereform-